

Sygn. akt *III C 105/16*

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2016 rok

Sąd Okręgowy w Warszawie, Wydział III Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Mariusz Solka**

Protokolant: sekretarz sądowy **Tamara Oktaba**

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2016 roku w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa **K. K.**

przeciwko pozwanemu **Związkowi (...) w P. z siedzibą w W.**

o **ustalenie**

postanawia:

1. **odrzuć pozew;**

2. **zasądzić od powoda K. K. na rzecz pozwanego Związku (...) w (...) z siedzibą w W., kwotę 377,00 (trzysta siedemdziesiąt siedem) złotych kosztów procesu, w tym kwotę 360,00 złotych tytułem wynagrodzenia pełnomocnika.---**

/-/ SSO Mariusz Solka

III C 105/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21 września 2015 roku, powód K. K. wniósł o ustalenie przez Sąd istnienia prawa powoda do wykonywania zawodu trenera w klubach (...) ligi piłki ręcznej, jako spełniającego wymogi ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie. Dodatkowo w ramach ustalenia przez Sąd istnienia prawa powoda do wykonywania zawodu trenera, wniósł on o zobowiązanie pozwanego Związku (...) w (...) do wydania powodowi licencji trenerskiej (...) Związku (...) w (...) oraz stwierdzenia niezgodności z art. 2 Konstytucji RP przepisu § 8 ust. 3 pkt 3 Regulaminu licencji trenerskich w (...) (pozew k. 1-8).

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że przepisy Regulaminu (...) ingerują w prawa powoda do wykonywania zawodu trenera piłki ręcznej, który z powodzeniem wykonywał przez wiele lat, bez zastrzeżeń co do jego wiedzy i kwalifikacji w tym zakresie (pozew k. 1-8).

Sąd Okręgowy, zważył co następuje:

Zgodnie z treścią art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c. sąd odrzuci pozew jeżeli droga sądowa jest niedopuszczalna. Przy interpretacji art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c. regulującego odrzucenie pozwu z powodu niedopuszczalności drogi sądowej nie można pomijać pojęcia sprawy cywilnej na gruncie art. 45 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 1 i art. 2 k.p.c. regulujących samą dopuszczalność drogi sądowej.

Na gruncie prawa polskiego sprawą cywilną jest sprawa, w której ochrona prawna ma polegać na wywołaniu skutku prawnego w zakresie stosunku prawno-cywilnego w szerszym tego słowa znaczeniu, np. sprawy rodzinne, osobiste, majątkowe, powództwa z prawa pracy, prawa ubezpieczeniowego pod warunkiem, że wystąpią elementy istotne dla sprawy cywilnej - strony występują w charakterze równouprawnionych podmiotów. Sprawa ma charakter sprawy cywilnej, jeżeli treść łączących strony stosunków prawnych, obejmująca ich wzajemne prawa i obowiązki albo tworząca dany stan prawny, zakłada potrzebę ochrony interesów uczestniczących w nich podmiotów. Sprawa cywilna wymaga przy tym pozostawania dwóch lub więcej podmiotów w stosunku prawnym, regulowanym przepisami kodeksu cywilnego i innymi ustawami, którego podmioty - w wypadku sporu - występują jako równorzędni partnerzy. Jeżeli natomiast jeden z nich uzyskuje pozycję podmiotu działającego z mocy swojej władzy zwierzchniej, to stosunek taki nie jest stosunkiem cywilnoprawnym (tak: wyrok SA w Łodzi z dnia z dnia 8 maja 2015 r., sygn. akt: I ACa 1671/14).

W niniejszej sprawie powód K. K. dochodzi ustalenia przez Sąd istnienia prawa powoda do wykonywania zawodu trenera w klubach (...) ligi piłki ręcznej, a w konsekwencji zobowiązania pozwanego Związku (...) w Polsce do wydania powodowi licencji trenerskiej klasy(...)

W pierwszej kolejności wskazać należy, że w ocenie Sądu nie sposób uznać, że stosunek jaki istnieje pomiędzy powodem a pozwanym ma cechy stosunku cywilnoprawnego albowiem nie sposób uznać, że strony w niniejszym postępowaniu występują jako równorzędni partnerzy. Związek (...) w (...) uprawniony jest m.in. do wydawania licencji w szczególności dla klubów, zawodników, trenerów i sędziów uczestniczących we współzawodnictwie sportowym oraz dla agentów zawodników (§ 11 ust.1 pkt 3 Statutu Związku (...) w (...)). Ponadto jak zauważył sam powód w argumentacji pozwu, założeniem ustawy deregulacyjnej było przekazanie rynkowi danych usług, uprawnienia do określenia wymogów kwalifikacyjnych dla osób świadczących daną usługę, w przypadku instruktora sportu założeniem jest by funkcję taką przejęły polskie związki sportowe, które uprawnione są do ustanowienia autonomicznych systemów licencyjnych opartych na kluczu kompetencji i umiejętności niezbędnych do prowadzenia szkolenia w danym sporcie. Powyższe bezsprzecznie wskazuje, że Związek (...) w P. w zakresie przyznawania licencji trenerskich uzyskuje pozycję podmiotu działającego z mocy swojej władzy zwierzchniej.

Zgodnie z art.7 ust.1 ustawy o sporcie – w celu organizowania i prowadzenia współzawodnictwa w danym sporcie może być utworzony polski związek sportowy. Polski związek sportowy na wyłączne prawo do: organizowania i prowadzenia współzawodnictwa sportowego o tytuł Mistrza Polski oraz o Puchar Polski w danym sporcie art.13 ust.1 pkt.1) ustawy o sporcie, ustanawiania i realizacji reguł sportowych, organizacyjnych i dyscyplinarnych we współzawodnictwie sportowym organizowanym przez związek (art.13 ust.1 pkt.2 ustawy o sporcie).

Ustawa o sporcie przyznaje polskim związkom sportowym wyłączne prawo do ustanawiania (uchwalania) i realizacji (wykonywania, wprowadzania w życie) reguł (tj. zasad, norm postępowania) należących do następujących trzech kategorii:

1) reguł sportowych (reguł związanych z przebiegiem współzawodnictwa sportowego, określających zasady uprawiania danego sportu i rywalizacji w ramach poszczególnych konkurencji, zachowanie zawodników oraz innych osób bezpośrednio zaangażowanych w uprawianie sportu; reguły sportowe ustanawiane przez polskie związki sportowe z reguły stanowią odzwierciedlenie regulacji międzynarodowych organizacji sportowych, których członkiem jest dany związek;

2) reguł organizacyjnych (reguł dotyczących sposobu urządzenia współzawodnictwa sportowego, nadania mu określonego kształtu i struktury, reguł o charakterze technicznym, pomocniczym w stosunku do reguł sportowych określających zasady samego współzawodnictwa; przykładowo będą to reguły dotyczące wyboru formy rozgrywek - rozgrywki ligowe, pucharowe;

3) reguł dyscyplinarnych (reguł związanych z odpowiedzialnością uczestników współzawodnictwa sportowego oraz członków polskich związków sportowych za naruszenie reguł sportowych lub organizacyjnych oraz innego rodzaju

zachowania uznane przez związek za niepożądane i naganne, a w konsekwencji penalizowane przez powołane w tym celu organy związku.

Z uwagi na ustanowienie wyżej wymienionych reguł przez prywatnoprawną organizację społeczną o charakterze stowarzyszeniowym, jaką jest polski związek sportowy, będą one miały charakter umowny, a nie ustawowy.

Uprawnienie to jest funkcjonalnie powiązane z podstawowym celem działalności polskiego związku sportowego (art. 7 ust. 1 ustawy o sporcie) i uprawnieniem do organizowania i prowadzenia współzawodnictwa sportowego. Należy przyjąć, że ustanowione i realizowane przez polski związek sportowy reguły będą wiążące w ramach każdego współzawodnictwa organizowanego i prowadzonego przez ten związek dla wszystkich jego uczestników. Dotyczy to w szczególności, lecz nie wyłącznie, współzawodnictwa o tytuł Mistrza Polski oraz o Puchar Polski.

Kwestia kompetencji poszczególnych organów (władz) polskiego związku sportowego do ustanawiania i realizacji reguł, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy o sporcie, stanowi materię statutową związku. Tego rodzaju organizacje mają bowiem swobodę w określaniu struktur wewnętrznych odpowiedzialnych za uchwalenie stosownych regulacji i ich implementację.

Pomimo że ustawodawca zrezygnował z wyraźnego przyznania polskim związkom sportowym kompetencji do wprowadzenia systemu licencjonowania klubów, zawodników, trenerów lub sędziów, ustanowienie licencji i określenie wymogów niezbędnych do jej uzyskania przez poszczególne kategorie uczestników współzawodnictwa sportowego jest nadal w pełni dopuszczalne, właśnie w ramach wykonywania prawa wyłącznego do ustanawiania reguł organizacyjnych (porównaj uzasadnienie projektu ustawy o sporcie). Licencja stanowi zezwolenie na uprawianie określonego sportu, udział w określonym współzawodnictwie sportowym, oznaczające dopuszczenie klubu, zawodnika, trenera lub sędziego do udziału w rywalizacji sportowej organizowanej i prowadzonej przez podmiot udzielający licencji (zob. A. Wach, *Stosunki prawne sportowców ze związkami i federacjami (w:) Status prawny sportowców*, red. A. Kijowski, Poznań 2001, s. 79; zob. też W. Cajselski, *Licencje sędziów sportowych*, *Sport Wyczynowy* 1998, nr 3-4, s. 43; A. Wach, *Licencje w polskim sporcie*, *Sport Wyczynowy* 1996, nr 9-10, s. 59).

Charakter prawny licencji sportowych budzi wątpliwości w doktrynie i orzecznictwie. Możliwe rozwiązania polegają na uznaniu ich charakteru administracyjnego (charakteru decyzji administracyjnej) lub cywilnoprawnego. Przepisy ustawy o sporcie kwalifikowanym nie określały w żaden sposób formy prawnej licencji, jednocześnie jednak art. 41 ustawy o sporcie, decyzje w zakresie licencji sportowych i potwierdzania uprawnień przekazywał do kompetencji Ministra właściwego ds. kultury fizycznej. Pozwalało to na uznanie, iż mogła to być forma jakiegoś rodzaju decyzji administracyjnej. Również w obecnym stanie prawnym nie można opowiedzieć się za jednoznacznie cywilnoprawnym charakterem licencji, jako "zezwoleń" (zgoda) udzielaną przez prywatnoprawną organizację społeczną, w ramach przyznanego jej przez ustawodawcę wyłącznego prawa do ustanawiania i realizacji reguł organizacyjnych we współzawodnictwie sportowym organizowanym przez ten podmiot.

Zgodnie z art. 41 ust. 1 ustawy o sporcie – zorganizowane zajęcia w zakresie sportu w związku sportowym oraz w klubie sportowym uczestniczącym we współzawodnictwie organizowanym przez polski związek sportowy może prowadzić wyłącznie trener lub instruktor sportu w rozumieniu ustawy. Warunki niezbędne do wykonywania zadań trenera albo instruktora sportu precyzuje art. 41 ust. 3 ustawy o sporcie.

Nie budzi wątpliwości, iż powód domaga się wydania licencji trenerskiej w celu wykonywania zawodu trenera w klubach (...) ligi piłki ręcznej a więc we współzawodnictwie organizowanym przez (...) (vide strona internetowa pozwanego www.zprp.pl), skoro zatem domaga się dopuszczenia do wykonywania zawodu w ramach współzawodnictwa organizowanego przez pozwanego, ma obowiązek przestrzegać wewnętrznych uregulowań pozwanego, związanych z zadaniami do których związek sportowy ma wyłączne prawo (art. 13 ust. 1 ustawy o sporcie).

Skoro w art.41 ust.3 ustawy o sporcie, wyraźnie nawiązuje się do sportu organizowanego przez polskie związki sportowe, trudno wykluczyć spod ich kompetencji także system przyznawania licencji trenerskich oraz weryfikowania podstaw do ich wydawania.

Tytułami zawodowymi przewidzianymi w ustawie o sporcie, mogą posługiwać się wyłącznie osoby, które dowiodą, iż posiadają określony zasób wiedzy i umiejętności potrzebnych do wykonywania danego zawodu. Celem wyróżniania tytułów zawodowych i prawnego ich regulowania jest przekonanie ustawodawcy o konieczności zapewnienia w zakresie wykonywania tych zawodów pewnych standardów.

Ustawodawca wyróżnia obecnie dwa tytuły zawodowe w sporcie - tytuł trenera oraz instruktora sportu, przy czym tytuły te mogą być uzyskane wyłącznie w sportach, w których działają polskie związki sportowe. Nie jest zatem możliwe uzyskanie tytułu zawodowego trenera czy instruktora w zakresie dyscypliny sportu, w której nie został utworzony polski związek sportowy. Należy zauważyć, że z treści przywołanego przepisu wynika, iż w klubach sportowych nie uczestniczących w tego rodzaju współzawodnictwie, a także poza klubami sportowymi, zajęcia sportowe mogą prowadzić również osoby nielegitymujące się stosownym tytułem zawodowym. Istotne jest także, że wymóg posiadania tytułu zawodowego ustawodawca odnosi wyłącznie do prowadzenia zorganizowanych zajęć, a więc zajęć prowadzonych według z góry określonego planu czy harmonogramu. Dotyczyć to będzie zatem zasadniczo zajęć o charakterze szkoleniowym czy przygotowawczym do uczestnictwa we współzawodnictwie sportowym.

Zgodnie z art.25 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o zmianie ustaw regulujących wykonywanie niektórych zawodów (Dz. U. z dnia 23 lipca 2013 r.), zmieniono brzmienie art.41 ustawy o sporcie, oraz uchylono wydane na jego podstawie Rozporządzenie Ministra Sportu i (...) z dnia 18 lutego 2011 r. w sprawie szczegółowych warunków uzyskiwania kwalifikacji zawodowych w sporcie (Dz. U. Nr 44, poz. 233), wydane na podstawie upoważnienia zawartego w art. 41 ust. 16 ustawy o sporcie, w konsekwencji czego Minister właściwy ds. kultury fizycznej utracił kompetencje w zakresie wydawania zgody na potwierdzanie kompetencji zawodowych w zakresie sportu.

Z powyższych regulacji wypływa oczywisty wniosek, iż związki sportowe organizujące współzawodnictwo sportowe mają prawo do określenia własnego trybu wydawania licencji trenerskich oraz poświadczania kwalifikacji w formie licencji określonej klasy trenerskiej, a także uszczegółowienia wymogów, o których mowa w art.41 ust.3 ustawy o sporcie. Podkreślić należy, iż art.41 ust.3 pkt.3 ustawy o sporcie nie precyzuje wprost i nie określa jednoznacznie co poświadczą „posiadanie wiedzy, doświadczenia i umiejętności niezbędnych do wykonywania zadań trenera lub instruktora sportu”. Wydaje się zatem absolutnie dopuszczalne, aby związek sportowy w ramach swojej profesjonalnej działalności, przedmiotowe przesłanki uszczegółowił w taki sposób, aby nie było w tym zakresie zupełnej dowolności i uznaniowości. W zakresie licencji trenerskiej klasy A te wymogi precyzuje §8 Regulaminu wydawania licencji trenerskich w (...) (k.15),

Wskazać dodatkowo należy, że jak wynika z treści Regulaminu wydawania licencji trenerskich w Związku (...) w Polsce (...), licencje trenerskie wydaje lub przedłuża ich ważność Dyrektor Sportowy. Jednakże argumentacja pozwu sporządzonego przez profesjonalnego pełnomocnika powoda nie pozwala stwierdzić czy powód wnioskuje o wydanie mu licencji trenerskiej A w trybie określonym w Regulaminie. Powyższe okoliczności można jedynie wywnioskować z postanowienia Trybunału Arbitrażowego ds. sportu przy Polskim Komitecie Olimpijskim z dnia 23 września 2014 r. (k. 117-129) , który stwierdził, iż „wprawdzie skarżącym zostały przyznane przez (...) licencje trenerskie kategorii B, jednakże kwestionują oni odmowę de facto przyznania im licencji kategorii A (vide uzasadnienie k. 123).

Podkreślić należy, że w/w Regulamin wydawania licencji trenerskich w (...) w sposób nie budzący wątpliwości wskazuje etapy postępowania o przyznanie licencji trenerskiej. Powód w pierwszej kolejności powinien wystąpić z wnioskiem zawierającym wymagane dokumenty (§ 8 Regulaminu k. 15) do Dyrektora Sportowego (...). Od decyzji wydanej przez Dyrektora Sportowego Związku przysługuje odwołanie do Komisji Odwoławczej (...) w ciągu 14 dni od daty otrzymania decyzji. Jednocześnie jak stanowi pkt § 13 ust.3 tegoż Regulaminu do odwołań w sprawach licencji trenerskich stosuje się odpowiednio postanowienia rozdziału 6 Regulaminu Dyscyplinarnego (...) (k.18).

Za nieprawidłową należy uznać praktykę (...), który nie rozpoznał odwołania powoda od decyzji Dyrektora Sportowego w przedmiocie odmowy przyznania powodowi licencji trenerskiej kategorii A, zgodnie z własnymi uregulowaniami statutowymi i Regulaminem wydawania licencji trenerskich w (...). Podkreślić należy, iż przyznane związkowi wyłączne prawo do ustanawiania i realizacji reguł sportowych, organizacyjnych i dyscyplinarnych we współzawodnictwie sportowym organizowanym przez związek (art.13 ust.1 pkt.2 ustawy o sporcie), nie oznacza dowolności stosowania tychże reguł do osób i podmiotów biorących udział we współzawodnictwie organizowanym przez związek a wręcz obowiązek ich stosowania. Skoro to związek sportowy ma wyłączne prawo do organizowania i prowadzenia współzawodnictwa sportowego oraz ustanawiania i realizacji reguł sportowych i organizacyjnych, ma obowiązek przestrzegać tak ustanowionych reguł wobec podmiotów i osób biorących udział w rywalizacji sportowej albo uczestniczących we współzawodnictwie organizowanym przez związek. Niewątpliwie trener lub instruktor sportu chcący prowadzić zorganizowane zajęcia w zakresie sportu w związku sportowym (art.41 ust.1 ustawy o sporcie), musi podporządkować się regułom ustanowionym przez związek zgodnie z art.13 ust.1 pkt.2 ustawy o sporcie. Skoro zatem związek wymaga od zawodników i trenerów podporządkowania się ustanowionym przez siebie regułom, ma obowiązek ich przestrzegać, zaś podmioty uczestniczące we współzawodnictwie organizowanym przez związek sportowy, mają prawo do domagania się przestrzegania tychże regulacji przez związek sportowy, łącznie z ochroną swoich praw w przypadku, dowolnego działania związku czy też jego bezczynności.

Jednocześnie nie sposób pominąć faktu, że zgodnie z art. 16 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie, nadzór nad działalnością polskich związków sportowych sprawuje minister właściwy do spraw kultury fizycznej, z wyłączeniem decyzji dyscyplinarnych i regulaminowych władz polskich związków sportowych związane z organizacją i przebiegiem współzawodnictwa sportowego. Będą to np. wszelkie kwestie związane z odpowiedzialnością dyscyplinarną za popełnienie czynów korupcyjnych przez podmiot poddany jurysdykcji danego polskiego związku sportowego, lub też kwestie żółtych i czerwonych kartek, którymi karani są zawodnicy podczas meczu piłkarskiego. Zakresem kontroli, o której mowa w art.16 ust. 2 ustawy o sporcie, jest objęte badanie działalności polskiego związku sportowego pod względem zgodności z prawem, a także z postanowieniami statutów lub regulaminów wewnętrznych (ust. 3). Nadzorem ministra właściwego do spraw kultury fizycznej i sportu nie są objęte decyzje, o których mowa w art. 43 ust. 1 i 2 (ust. 4)” (tak: W. C. Ustawa o sporcie. Komentarz, L., 2011).

Powyższe oznacza, iż nadzorem ministra właściwego ds. sportu objęta jest realizacja prawa do odwołania się strony w postępowaniu wewnątrzwiązkowym i rozpatrzenia tego odwołania w trybie określonym w statucie i regulaminie dyscyplinarnym polskiego związku sportowego.

Warto również w ocenie Sądu przywołać treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 19 października 2010 r., sygn. P 10/10, zgodnie z którym sąd administracyjny co do zasady bada jedynie legalność (zgodność z prawem) decyzji licencyjnych, a związki sportowe nie dysponują swobodą co do przestrzegania prawa. Zgodnie bowiem z art. 83 Konstytucji „każdy” (a więc także osoba prawna, jaką jest związek sportowy) ma obowiązek przestrzegania prawa. Dodatkowo do organów uczestniczących w procesie udzielania licencji należy – zdaniem Trybunału Konstytucyjnego – odpowiednio stosować także zasadę legalizmu wynikającą z art. 7 Konstytucji, ponieważ (...) w procesie udzielania licencji dysponują one uprawnieniami władczymi wobec klubów sportowych (analogicznie trenerów, instruktorów sportu). Ponadto Trybunał Konstytucyjny wskazał, że w ustawie o stowarzyszeniach, która ma zastosowanie do polskich związków sportowych w zakresie nieuregulowanym w ustawie o sporcie, istnieje odpowiednik art. 6 ust. 7 ustawy o sporcie kwalifikowanym – art. 29 ust. 1 pkt 2 prawa o stowarzyszeniach, zgodnie z którym sąd na wniosek organu nadzorującego lub prokuratora może uchylić uchwałę stowarzyszenia niezgodną z prawem lub statutem.

Artykuł 6 ust. 7 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o sporcie kwalifikowanym (obecnie już nie obowiązującej), stanowił że w sprawach przyznawania i pozbawiania licencji od orzeczeń polskiego związku sportowego klubowi sportowemu przysługuje skarga do wojewódzkiego sądu administracyjnego.

Mając na względzie powyższe, zasadnym było odrzucenie pozwu w niniejszej sprawie albowiem nie sposób uznać, że rozstrzygnięcie w przedmiocie ustalenia prawa powoda do posiadania licencji trenerskiej A powinno zapaść w drodze postępowania cywilnego. Pomimo braku wyraźnych uregulowań w tym zakresie w obecnie obowiązującej ustawie o

sporcie, a także Regulaminie wydawania licencji trenerskich w (...), stwierdzić należało, że założeniem ustawodawcy przy wprowadzaniu zmian w ustawie o sporcie, nie mogło być wyłączenie sporów jakie mogą wyniknąć w związku z nadawaniem licencji czy to dla klubów czy to trenerskich spod jurysdykcji sądów administracyjnych.

Nie chcąc wkraczać szczegółowo w problematykę postępowania administracyjnego i sądowno administracyjnego, Sąd zwraca jednak uwagę na fakt, iż w jego ocenie, mimo że nie zostało to wskazane w przepisach rangi ustawowej lub niższych, postępowaniu w sprawie wydania licencji prowadzone przez (...) można przypisać cechy postępowania administracyjnego.

W szczególności należy zauważyć, że od decyzji wydawanych przez Dyrektora Sportowego w trybie § 12 Regulaminu wydawania licencji (...) przysługuje odwołanie do Komisji Odwoławczej (...) w ciągu 14 dni od daty otrzymania decyzji (§ 13 Regulaminu). Za nieprawidłową należy uznać praktykę (...), który nie rozpoznał odwołania powoda od decyzji Dyrektora Sportowego w przedmiocie odmowy przyznania powodowi licencji trenerskiej kategorii A, zgodnie z własnymi uregulowaniami statutowymi i Regulaminem wydawania licencji trenerskich w (...). Brak rozpatrzenia odwołania w terminie może zostać potraktowany jako bezczynność podmiotu. W takim przypadku stosowane odpowiednio przepisy postępowania administracyjnego i sądowno-administracyjnego przewidują dla strony skarżącej właściwe mechanizmy, które umożliwiają wyegzekwowanie od danego organu podjęcia określonych czynności.

Ponadto, jak wskazano powyżej, w ocenie Sądu, założeniem ustawodawcy nie mogło być wyłączenie sporów jakie mogą wyniknąć w związku z nadawaniem licencji czy to dla klubów, czy trenerskich spod jurysdykcji sądów administracyjnych. Dlatego też, w opinii Sądu, rozstrzygnięcia wydawane przez taki podmiot w zakresie licencji trenerskich mogłyby podlegać zaskarżeniu właśnie na drodze sądowno-administracyjnej. Złożenie przez powoda wniosku o wydanie (lub przedłużenie) licencji trenerskiej danej klasy powinno skutkować rozstrzygnięciem przewidzianym przez przepisy wydanym przez Związek. Po wyczerpaniu drogi odwoławczej w ramach postępowania prowadzonego przez Związek, pozostaje zaskarżenie takiego rozstrzygnięcia na podstawie przepisów o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Oczywistym jest, że Sąd na tym etapie procedowania nie będzie odnosił się do posiadania bądź też nie przez powoda interesu prawnego do wystąpienia z powództwem o ustalenie na gruncie art. 189 k.p.c. z uwagi na uznanie przez Sąd braku dopuszczalności drogi sądowej w przedmiotowej sprawie (art.199§1 pkt.1 kpc), o czym Sąd orzekł w pkt. 1 postanowienia.

Na marginesie należy wskazać, że gdyby uznano, iż droga sądowa w niniejszej sprawie jest dopuszczalna, Sąd w celu zbadania zasadności roszczenia wysuniętego przez powoda, tj. ustalenia istnienia prawa powoda do wykonywania zawodu trenera w klubach (...) ligi piłki ręcznej, jako spełniającego wymogi ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie, a także zobowiązanie pozwanego Związku (...) w Polsce do wydania powodowi licencji trenerskiej A Związku (...) w Polsce, musiałby de facto przeprowadzić postępowanie, jakie prowadzi Związek w celu wydania takiej licencji. Sąd zatem byłby zmuszony wejść niejako w kompetencje Związku, a konkretnie organu wydającego licencje, czyli Dyrektora Sportowego i zbadać, czy w niniejszych okolicznościach faktycznych i prawnych powód dysponuje kwalifikacjami i kompetencjami, które umożliwiają mu pełnienie funkcji trenera Superligi oraz I ligi piłki ręcznej. W tym celu, w opinii Sądu, konieczne byłoby zbadanie przesłanek wymienionych w § 5 i 8 Regulaminu wydawania licencji trenerskich w (...). W ocenie Sądu wkraczanie w obszar kompetencji Związku nie znajduje żadnego uzasadnienia i jest co najmniej przedwczesne w związku niewykorzystaniem pełnej drogi odwoławczej w toku postępowania wewnątrzwiązkowego.

Zważywszy na precedensowy charakter sprawy, znaczne wątpliwości co do dopuszczalności drogi sądowej a także z uwagi na fakt, iż w przypadku niedopuszczalności drogi sądowej zachodzi nieważność postępowania (art.379 pkt.1 kpc), Sąd uznał za zasadne wydanie postanowienia w przedmiocie odrzucenia pozwu.

Mając na względzie argumentację powoda, z której wynika, że de facto dochodzi on ustalenia, że określone dobro osobiste mu przysługuje lub, że zostało ono naruszone lub zagrożone (k. 27-28) – o kosztach sądowych, Sąd orzekł na podstawie § 11 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat

za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, przyznając pozwanemu koszty procesu w łącznej kwocie 377 złotych, w tym kwotę 360 złotych tytułem wynagrodzenia pełnomocnika oraz kwotę 17 złotych z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.---

Mając powyższe na względzie, Sąd orzekł jak w postanowieniu.---

/-/ SSO Mariusz Solka